

2014. november 1. – szombat

A zsoltárok könyve 92,6: Mily nagyok alkotásaid, Uram! Igen mélyek gondolataid!

Igehirdetéseken számtalanszor elhangzik a felszólítás: engedelmeskedjétek Istennek, kövessétek az URat, dicsérjétek Istent, kérjétek az Ő segítségét, áldását. Pál apostol azt kérdezi a rómaiakhoz írt levelében: hogyan kérje valaki Isten segítségét, ha nem hisz? De hihet-e, hogyan is hinne valaki, ha nem hallott Istenről, s arról, hogy Benne lehet hinni, Hozzá lehet imádkozni. S folytatja az apostol, hogy hallana bárki Istenről, ha nem hirdette senki az igét? Ugyanebben a logikai sorrendben, a mai igevers kapcsán kérdezhetjük: hogyan magasztalná valaki Isten, ha nem ismeri Őt, és nem látja az Ő nagy tetteit, nem érzi sok áldását? Nem hiába mondták a régiek, admirációból születik az adoráció, csodálatból az imádat. Nem lehet valakit szeretni, imádni, követni s még kevésbé engedelmeskedni olyan személynek, akit nem, vagy alig ismerünk. Nem kell tehát azon csodálkozzunk, hogy a világ nem dicséri Istent, de még azon sem csodálkozhatunk, ha furcsán fogadja az Istennel élő, személyes kapcsolatot nem ismerő ember, amikor arra szólítják őt, hogy dicsérje Istent. Nem tudja dicsérni, hiszen lehet, hogy halott Róla, legtöbbször hiányos, s nem ritkán téves gondolatokat, de saját maga nem ismeri, nincs semmilyen kapcsolata ezzel az Istennel. Nagyon banális példával nem arra kell szólítani valakit, hogy dicsérjen meg egy nagyszerű festményt, csodálatos zenét, hanem meg kell neki mutatni, alkalmat kell adni arra, hogy meghallgassa azt a festményt, zenét. Nézzünk Istenre, mások figyelmét is hívjuk fel Isten gondolataira, lássuk és láttassuk meg az Ő csodálatos alkotásait, kezének munkáit, gondviselésének mindennapos áldásait. Így nem leszünk egyedül, amikor a csodálat imádatná szentesül, a közösségben mondhatjuk majd: mily nagyok alkotásaid, mélyek gondolataid, URam, méltó vagy minden imádatra, magasztalásra.

2014. november 2. – vasárnap

Pál első levele Timóteushoz 1,13: Irgalmat nyertem.

Amikor bekapcsoljuk a tv-t, s megnézünk egy filmet, tudjuk azt, hogy az csak egy színészek által lejátszott előadás, s nem a valóság, még akkor sem, ha néha valóságos események alapján készítették. A második, amit ugyancsak egyértelműen tudunk mindnyájan az, hogy nem a mi életünk van benne, ha a főhős a végén megnyeri a legnagyobb főnyereményt, abból nekünk semmi hasznunk, ha pedig a rendező tragédiával zárja a filmet, ahol az igazságtalanság győz, és az ártatlan szenved, ez akkor sem érint minket. Mindezeket tudva furcsa, hogy néha mennyire beleéljük magunkat a jelenetekbe, drukkolunk, hogy kedvencünknek jó legyen. S ha igaztalan vádak alapján állítják törvény elé az ártatlan főhőst, szinte mi is alig lélegzünk a feszültségtől, mikor a bíróságon az ítélethirdetés következik.

Mindez szomorú ellentétben áll azzal, ahogy néha a saját valós életünkhöz viszonyulunk. Tudjuk, hogy mennyire törekenyek vagyunk, s bármely pillanatban Maga elé állíthat Gazdánk számadásra, legtöbbször bűneinket is ismerjük, s nincs kétségünk afelől, hogy ezekért mi az, ami jár, sokszor ezek ellenére nincs ott az a feszültség életünkben, hogy nem egy színészek által megjátszott, elképzelt történetnek, hanem saját valós életünknek mi lesz a vége, milyen lesz a minősítése.

Pál apostol arról ír ifjú munkatársának, hogy ő nem volt ártatlan, hanem igenis rászolgált Isten büntetésére, és az igaz Bíró jogosan elítélhette volna, de Krisztusért azt mondta az egy, igaz Isten: megkegyelmezek. Sugárzó arccal, a jogos ítélet alóli felmentés örömeivel hirdeti: irgalmat

nyertem! Ezek nem üres szavak, hiszen az életéről, az életünkről van. Jog és igazság szerint el kellene kezdődjön a büntetés, a kárhozat, s Krisztusért Isten helyette az áldást, az életet ajándékozza nekünk. Add, URam ezt a bizonyosságot, örömet, s az ezekből fakadó hálás szívet és hálás életvitelt ma is minden gyermekednek.

2014. november 3. – hétfő

Az apostolok cselekedetei 2,46-47: Mindennap állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték Istent.

Gyakran emlegetjük az első keresztyének életét, példáját, sokszor szeretnénk, és erre hívjuk önmagunkat, közösségeinket, hogy ugyanaz a lelkület uralkodjon bennünk, mint az akkori gyülekezetekben. Tudjuk, hogy a külső körülmények megváltoztak, nem arra hívjuk fel egymás figyelmét, hogy eladjuk házainkat, javainkat, és azt is elismerjük, hogy helyzetünk sokkal könnyebb és kényelmesebb ma, mint akkor. Szállóige lett mára az apostol szavainak fordítottja, aranyunk és ezüstünk van, de a Názáreti Jézus Nevében nemcsak hogy nem gyógyítunk, de még szólni is ritkán szoktunk.

Pár percig mást sem tettem, mint ismételten elolvastam ezt a két igeverset, s próbáltam elképzelni egy akkori és egy mai ilyen közösséget. Természetesen nem angyalok, nem büntelenek közössége ez, mégis annyira csodálatos már csak ennek elgondolása is. Állhatatosan, kitartóan, minden nap együtt voltak, minden nap meg lehetett osztani egymással örömet, bánatot. Egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, úgy énekeltek és imádkoztak, hogy öröm volt azzal együtt tenni ezt, akikkel egymás mellett ültek, tudta mindenki, hogy közös a cél, egy a szándék, egy az akarat.

Ami külön említésre méltó és aláhúzendó az, hogy örömmel és tiszta szívvel. Olyan közösségbe tartoztak az első keresztyének, ahol még az ebédet is örömmel és tiszta szívvel fogyasztották el közösen, noha egészen biztos nem olyan ebédre kell gondolni, mint ami a mai napon is asztalunkon lesz. Bizonyára az ilyen közösségre érvényes első sorban a zsoltár, melyben azt mondja a szerző, hogy szép és gyönyörűséges, mikor együtt vannak az atyafiak. S nem azon kellene ma siránkoznunk, hogy nem ilyen az a gyülekezet, vagy legalábbis nem egészen ilyen, ahova tartozunk, hanem imádkoznunk kell és lehet, hogy Isten alakítsa a közösségünket, benne ezt a lelkületet, s ennek érdekében munkálkodjon bennünk, majd általunk.

2014. november 4. – kedd

Péter első levele 3,9: Arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek.

Az ige első üzenete az, hogy van elhívásunk, Istennek terve van az életünkkel. Nem véletlenül születtünk a világba, s céltalanul bolyongunk az életben, hozzá téve esetleg azt az emberi bölcsességet, mely Isten igéjével ellenkezik, mégis sokan vallják, hogy minden ember saját sorsának kovácsa. A mi életünk Isten ajándéka, s Neki van terve, elgondolása földi életünkre nézve, s van célja is velünk, a földi élet utáni örökkévalóságban. Mivel elhívattunk, minden ember fontos feladata megismerni Azt, aki teremtett és elhívott minket, s megérteni azt is, hogy mire hívott el, és hogyan tudjuk hivatásunkat felismerni, elfogadni és betölteni. Elnézést a hasonlatért, de értsük azt belőle, ami ide vonatkozik, olyan ez, mint a mesékben a szegény

legény, aki különféle eszközöket szokott kapni, sípot, kulcsot, bármi mást, s nem tudja, mire való az, a mesékben majd később derül ki, milyen hasznos az, amit kapott, mennyiben segíti őt célja elérésében. A mi célunkat Isten adta, eszközeinket, tehetségünket, környezetünket, lehetőségeinket is Tőle kaptuk, és Istenünk azt is elmondja azoknak, akik Őt hallgatják, hogy hova akarja őket vezetni és hogyan juthatnak el a célhoz. S nem csak eszközöket ad nekünk, hanem el is kísér utunkon, szüntelen tanácsol, megerősít, vezet és áld. Nem csak az örökkévalóságban fogjuk Isten áldását tapasztalni, hanem már most, naponta az kiárad az életünkre. Az Ő országában kiteljesedik, tökéletessé lesz minden áldása. Isten ajándékainak jellemezője, így az áldásé is az, hogy osztva szaporodik, minél többet adunk tovább belőle, annál gazdagabbá leszünk. Így van ez a bocsánattal, a szeretettel, az áldással is. Mi az Isten gyermekeiként áldást közvetítő eszközök is vagyunk, ez által az ÚR akaratát tesszük, Őt dicsőítjük, s a magunk életében is az áldás megsokasodását tapasztaljuk. Régi ének szavaival imádkozva kérjük Istent: *áldásod gazdag folyóit öntsd a világra.*

2014. november 5. – szerda

Dániel próféta könyve 9,18: Nem a magunk igaz tetteiben, hanem a te nagy irgalmadban bízva visszük eléd könyörgéseinket.

Amikor valakitől kérek valamit, kérésemnek több feltétele is van. Az egyik az, hogy én nem tudom megszerezni azt, amit kérek. Akitől kérem, az a személy meg tudja adni, amit kérek, és afelől is reménységem van, hogy meg is adja. Amikor kérek, azt is elképzelem, hogy miért hallgatná meg kérésem az a másik személy, miért adja meg azt, amiért hozzá fordulok. Van helyzet, amikor megfizetem, vagy megszolgálom azt, amit kapni szeretnék. Máskor azért kérek, mert tudom, hogy az, akitől kérem, szeret engem, családtag, rokonság vagy jó barát, és kapcsolatunk nevében ennyit bizonyára megtesz értem.

Mindezt próbáljuk most az Istennel való kapcsolatunkban elképzelni. Amit Tőle kérünk, az meghaladja erőnket, lehetőségeinket. Tudjuk, és kérésünkkel erről bizonyosságot is teszünk, hogy Neki semmi nem lehetetlen, meg tudja hallgatni kérésünket, meg tudja adni, amit Tőle igényelünk. Mi azonban nem tudunk az Isten ajándékaiért fizetni, ahogy azt Salamon mondja, minden Istené, csak az Ővéből adhatnánk. Akkor sokan azt az utat vélik jónak, hogy megszolgálják Isten ajándékait, azt gondolják, hogy tetteikkel legalább egy részét kifizetik annak, amit Tőle kaptak. Vagy amit kapni szeretnének. Ilyenkor elkezdenek templomba járni, próbálnak nem beszélni csúnyán, még az átjárónál is körbe néznek, hátha akad egy idős személy, akit átsegíthetnének az úttesten, az már biztosan számítana, gondolják.

Dániel, aki még a fogságban is olyan példamutató, istenfélő életet él, hogy erre felfigyelnek a pogányok is, azt mondja, hogy nem a maga és a hozzá hasonló, Isten akaratát megtartani igyekvő emberek tettei azok, amikért Isten meghallgathatná kérésüket, hanem egyedül az Ő kegyelme és irgalma. Mi az Újszövetség népe azt is hozzá tehetjük, hogy Isten az Ő Fiáért, Krisztusért, Ő Rá nézve cselekszik és Érte, kegyelemből hallgatja meg imáinkat, kéréseinket. Dánielhez hasonlóan mi is mindenben Isten akarata szerint kell éljünk, de még ha a szentség oly fokára jutnánk is el, mint Dániel, a próféták, apostolok, akik szenvedtek is hitükért, akkor is azt mondanánk, a mai igével: egyedül Isten irgalmában bízva, az Ő Fiának Nevében visszük elé könyörgéseinket.

2014. november 6. – csütörtök

A zsoltárok könyve 42,3: Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?

Ha Istenre gondolunk, s azt kérdezzük, hogy az emberek hogyan viszonyulnak Hozzá, akkor a leggyakrabban előforduló válaszok között meg fogjuk találni a közömbösséget (sehogy), az istentagadást (Ő nem is létezik), az Istentől való félelmet, mely nem azonos a bibliai istenfélelemmel (nehogy megverjen az Isten) és azt a bizalmat, hitet, mely sokszor a jutalomra néz, segítséget vár. Bizonyára ezeken túl lesznek valódi istenhívó emberek is, de még ezek között is kevesen (bár tévednék ebben) lesznek, akik el tudják mondani a zsoltárossal, hogy "szeretlek URam, én erősségem", vagy a mai zsoltárverset szívük szerint vallják magukénak, és igazán vágyakoznak az Istennel való közösségre. Persze, azt is tudjuk, hogy az ószövetségi időben egyetlen temploma volt a választott népnek, és akik messzebb laktak, ritkán jutottak el Isten házába, ennek is tulajdonítható ez a vágyakozás. Annál több okunk van hálát adni két áldásért is, egyrészt ma már minden településen van templom, ráadásul Isten Igéje is a kezünkben van, mindenkor találkozhatunk ezek által Istennel. A másik hálaadásra indító tény az, hogy az újszövetségi időben már tudjuk, Jézus Krisztus által, a Szent Lélek valóságában Isten mindenütt jelen van. Az, hogy Istennek minden nap, minden helyen találkozni lehet, nem zárja ki ezt a zsoltáros vágyakozást, szomjúságot, hiszen a mai ember is keresi az Istennel való közösséget. Vágyakozunk napközben arra, hogy legyen fél óránk elcsendesedni, és imádkozva Istennel lenni, vágyakozunk arra, hogy munkáshetek után tudjuk az Úrnapiját nem csak így nevezni, hanem valóban Istennek szentelni, keressük az alkalmat, hogy ha lehet, évente egy-kétszer lehessünk olyan közösségben, ahol talán több napon keresztül az ige van középpontban. Ágoston azt mondta, hogy minden ember Isten után vágyakozik, csak egyesek nem tudják, hogy az a lelki szomjúság, ami életükben jelentkezik, az nem világi értékek és örömek után van, a nyugtalanság nem földi eszközökkel csillapítható. Adja az ÚR, hogy egyre több ember felfedezze, Istenre van szüksége, egyre többen vágyakozzanak az élő Isten közösségére.

2014. november 7. – péntek

Lukács evangéliuma 15,7: Mondom nektek, hogy ugyanígy egyetlen megtérő bűnös miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre.

Gyermekkoromban nem igazán értettem ezt a példázatot, de gyermeki őszinteséggel örvendtem annak, hogy a századik bárány is megtaláltatott. Mindig én voltam az elkallódott, elveszett bárány, amikor ezt a példázatot hallottam, s mindig rácsodálkoztam arra a nagy szeretetre, figyelmességre, áldozatra, mellyel Isten keres engem. Nagyon szívesen hallgattam egykori lelkészünket, amikor kissé kiszínezve a történetet elmondta, hogy a pásztor mennyire keresi az elveszettet, kiált utána, majd amikor megtalálja, nem dorgálja meg, hanem ölébe veszi és hazaviszi. Milyen nagyszerű lehetett a báránynak megtaláltatni, a Gazda ölébe lenni, hazavitetni.

Aztán később okoskodni kezdtem az igével, a tékozló fiú bátyjának magatartása szerint. Azt mondtam, hogy az a bárány önfejű volt, tévelygő. Jó, hogy nem vészett el, jó, hogy haza került, de azért az túlzás, gondoltam én, hogy jobban örvendeni egynek, mint kilencvenkilencnek. Az az egy századrészt kellene kapja a nyáj fölötti öröme, s talán még annyit sem, hiszen miatta kellett fáradjon a pásztor.

Nem hiszem azt, hogy ma elérkeztem volna a teljes ismeretre, még ennek az egy példázatnak az üzenetéről sem. Bizonyára fogom még csodálni, ezen ige alapján is Istent, s mindazt, amit Ő csodálatosan tesz. Ma azonban egy lépéssel talán előbb vagyok, hiszen tudom, ha bármit keresek és megtalálom, én magam is örvendek annak, noha van még hasonló, de akkor a megtalálásért tudok hálás lenni. Azt is tudom már, hogy az igazi közösségben nem a régi dolgokat róják fel egymásnak a hívek, hanem az áldások fölött örvendeznek együtt. Észrevettem, és hálás vagyok azért is, hogy maga a pásztor, aki fárad, keres, Ő nem panaszkodik, hanem örvendez a megtalált bárányért. Ma már azt gondolom, erre a példázatra, illetve ennek értelmezésére is érvényesek Jézus szavai: olyanok legyünk, mint a gyermekek. Adja Isten, hogy újra azt lássam, mint egykor: én vagyok az elkallódott, értem jött a Pásztor, öröm van a mennyben, hogy Ő helyemre vitt.

2014. november 8. – szombat

A zsoltárok könyve 116,6: Elesett vagyok, de ő megsegít.

Ez az öt szavas rövid mondat egy teljes, kerek, pontos és lényeges üzenetet megfogalmazó prédikáció. Benne van az ember, és benne van Isten. Az ember a maga elesett állapotában jelenik meg, mint aki felismerte helyzetét, azt is, hogy segítségre szorul, mert egyedül nem tud felemelkedni. Azt is tudja, hogy kihez kell kiáltani, kinek a segítségét kell kérni. Amikor Istentől várja a segítséget, akkor bizonyos abban, hogy a segítség idejében meg fog érkezni, tehát ez egy bizalommal, hittel elmondott kijelentés, ezek alapján nevezhetjük bizonyágtételnek, vagy hitvallásnak is. Mindezt nagyon szépen kifejezi a zsoltár a maga egészében, de ebben a rövid mondatban is ott van az egészek a lényege. Isten mindenhatóságát, segítőkész szeretetét a bajban, elesett állapotában ismeri fel legjobban az ember. Ugyanakkor az elesett állapot vizsgáztatja leginkább a hitünket, ekkor derül ki, hogy mindaz, amit szép hitvallásokban szavainkkal elmondunk, mennyire igazság és élet a mindennapok valóságában. A mondat két része külön- külön is igaz, és sokan külön is emlegetik ezeket, kevés haszonnal. Felismeri sok ember, mennyire elesett, segítségre szorul az élete, és ezek közül is sokan vallják, hogy Isten hatalmas, szeret minket. Ha a két igazságot összekapcsolnák, áldássá lenne ez életükben. Elesett vagyok, Isten hatalmas, Ő ismeri elesett állapotomat és készen van Nála a szabadítás. Hitemmel pedig azt is elfogadom, hogy Ő engem szeret, rajtam könyörül, bízom Benne, hiszem, hogy megsegít. A Bibliában, s különösen az Újszövetségben gyakran találkozunk ilyen rövid hitvallással, néhány szóban, egy egyszerű mondatban elmondja valaki azt, ami a legfontosabb vallástétellé lesz életében, gondolhatunk Péterre, a századosra, vagy éppen a filippibeli börtönőrre. Ilyen hitvallás ez a mai ige is, legyen mindnyájunk személyes bizonyágtételvé: én elesett vagyok, Ő megsegít.

2014. november 9. – vasárnap

János evangéliuma 6,27: Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért, amelyet az Emberfia ad majd nektek.

Az ismert ígét újraolvasva, s kis ideig elmélkedve róla sok üzenetet fogalmazhatunk meg. Van olyan eledel, mely veszendő, azaz egy idő után elvész, hiábavalóvá lesz. Minden embernek szüksége van a mindennapi kenyérre, de Krisztus azt tanítja, hogy keressük Isten országát, s az Ő igazságát, s a mindennapi is kirendeli nekünk Isten. Legtöbben fordítva gondolkodnak

és cselekszenek is, ha valamiért fáradoznak, törekszenek, minden erejükkel, tehetségükkel harcolnak, az a földi érték, kincs, eledel. Ha ezen felül marad egy kis szabad idő, abból egy kis részt esetleg Istennek fognak szentelni. Az igében az ÚR arra hívja gyermekeit, hogy a maradandó, örök életre szóló eledelért, értékekért kell fáradozni, ez legyen az első az életünkben, s bízzunk abban, hogy a mindennapiakban sem látunk majd szükségét. Amikor az örökkévalóért való fáradozásra hív minket az ige, el kell gondolkodjunk azon, hogy ez a fáradozás nem jelenthet csak annyit, hogy néha templomba megyek, s udvariasan meghallgatok egy prédikációt. A fáradozás több, ott küzdeni, harcolni, törekedni kell.

Ahogy a földi kenyeret Istentől kérjük az ÚR imája szerint, és érte mégis nekünk is dolgozni szükséges, ugyanígy a mai ige a mennyei kenyérre, eledelre is ezt tanítja. Egyfelől felszólít az igében Krisztus, hogy a mennyei eledelért fáradozzunk, de azt is hozzá teszi, hogy ez az Ő ajándéka. A zsidónak a pusztában negyven évig ajándék volt a manna, de ők kellett naponta azt begyűjtsék. Isten ajándéka a kenyér, de mi kell szántsunk, vessünk, arassunk, s Tőle jön az áldás. A mennyei értékek Istentől való ajándék, de nekünk is fáradozni kell, az örök életre maradandó eledel így lesz a miénk.

2014. november 10. – hétfő

Sámuel második könyve 12,13: Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az Úr is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.

Vétkeztem. Rettenetes szó. Borzalmasan nehéz kimondani. Persze, könnyű kimondani felületesen, képmutatóan, érdekből, meggondolatlanul. De kimondani őszintén, teljes meggyőződéssel, bűneinknek és azok következményeinek tudatában nem egyszerű. Kimondani első sorban önmagunknak, azaz szívünk mélyén elismerni, hogy bűnt követtünk el, már ez is nagy lépés. Mi emberek hajlamosak vagyunk arra, hogy saját magunkkal vitázzunk, önnön lelkiismeretünket is megpróbáljuk néha megnyugtatni, olyan érvekkel, melyekről tudjuk, hogy nem egészen helyén valók. Amikor eljut oda valaki, hogy felismeri és szívében is bevallja, hogy ő menthetetlen bűnös, Isten igazsága szerint neki csak az jár, amit úrvacsoraosztáskor szoktunk mondani, azaz büntetés, halál és kárhozat, akkor az ilyen ember elindult a bűnbocsánat felé. Mi minden játszódhatott le Dávid szívében, talán jó fél óra alatt, azt még elgondolni is nehéz. Meglátogatja őt Isten prófétája, ez talán örömet jelent, hiszen Isten üzenetét hozza, és kíváncsiságot. Nátán elmondja példázatát, és Dávid felháborodik, haragra gerjed, hallva ezt az igazságtalanságot, azt, hogy milyen rettenetes tettekre képesek egyes emberek. Következik a szembesítés önmagával, te vagy az az ember, mondja a próféta, és Dávid összeomlik. Igen, ő rettenetes dolgokat vitt véghez, saját szavaival, királyi szóval mondta ki a halálos ítéletet. És ekkor Isten azt üzeni Nátán által, hogy bűnbánatodat Isten őszintének találta, nem halsz meg. A mindenható Isten nem hajtja végre a földi király egyébként igazságos ítéletét, hanem könyörül. Ez lehetett az igazi öröm, ez az isteni elengedés indította Dávidot valódi hálaadásra. Olyan hálaadásra, mely zsoltárokból nyer kifejezést, és meghatározza a hálás szívű ember életét.

2014. november 11. – kedd

Jeremiás próféta könyve 18,14-15: Eltűnik-e a hó a Libánon sziklás tetejéről? Kiszáradnak-e a másoktól érkező, hús vizű patakok? De az én népem elfelejtett engem, és a hitvány bálványoknak tömjénezik!

Vannak dolgok, melyek nem történnek meg, nem történhetnek meg, el sem lehet képzelni azokat. A természetben rend van, meghatározott törvények szerint történik minden. A magas hegyeken mindig hideg van, s mindig hó borítja azokat, senki nem tervezi azt, hogy több-ezer méteres hegyeken egyszer majd elolvad a hó, és búzát, meg árpát lehet majd ott termesztetni. A hegyi patakok pedig nem tűnnek el, nem szoktak kiszáradni, akkor sem, amikor lenn, az alföldön eső hiányba a kutak is kiapadnak. A hegyi patak mindig folyik, ott bármikor hűs vízre talál az arra járó. Mindezt így alkotta meg Isten, az Ő akarata szerint történik így.

Az embert is Isten teremtette, ahogyan hitvallásunk fogalmaz, hogy az ő teremtető Istenét igazán megismerje, szívből szeresse és az örök üdvösségben Vele éljen, Őt dicsérje és magasztalja. Az ember azonban elszakadt Istentől, a kárhozát útjára lépett. Mennyei Atyánk ezért egy népet választott, hogy általuk mutassa meg minden nemzetnek szeretetét, gondviselését, áldását. Szövetségét ajánlotta fel ennek a választott népnek, s azt kérte tőlük, ami nekik is a legjobb, hogy egyedül az egy, igaz Istent imádják, Benne bízzanak, Tőle kérjék és várják a segítségek, egyszóval Vele éljenek. Azt gondolnánk, hogy semmi sem volt ennél egyszerűbb, hiszen teljesen nyilvánvaló volt mindenkinek, hogy a pogányok bálványai tehetetlenek, az élő Isten viszont csodálatosan vezeti az övéit. Szinte olyan törvényszerűnek tűnt Isten és a választott nép kapcsolata és a nép ebből fakadó életmódja, mint az, hogy hűs vizű patak folyik a hegyekről, és mindig hó lepi a Libánont.

Érthetetlen az, amit Isten népe cselekedett, elhagyták az URat, és bálványokat imádtak. Ha nagyon őszintén megvizsgáljuk saját életünket, hamar kiderül, hogy nagyon sok olyan tettünk van, mely érthetetlen, még mi sem tudjuk megmagyarázni, miért cselekedtük. A bűn maga érthetetlen, mindin Isten nélkül elképzelt, vagy megtett lépés az életünkben megmagyarázhatatlan, hiszen annyiszor tapasztaltuk Isten áldását, kegyelmét, hogy a legtermészetesebb kellene legyen az, hogy életünket Neki szenteljük. Helytelen útjaink, életvitelünk felismerése vezessen vissza minket Istenhez, kérjük az Ő kegyelmét, bocsánatát, hogy ne a halál útján haladjunk tovább, hanem Tőle irgalmat, életet nyerjünk.

2014. november 12. – szerda

Péter első levele 4,12-13: Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne csodálkozzatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Sőt, amennyire részesültök Krisztus szenvedésében, annyira örüljétek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek.

Vajon fel tudunk mi emberek bármire is igazán készülni? Felsorolni sem lehet, mennyi minden ér meglepetésszerűen minket, s ezek között milyen sok mindenről szóltak nekünk, figyelmeztettek, talán magunk is megfogalmaztuk elméletben, hogy esetleg lehetséges, mégis nagyon nehéz elfogadni. Hogy a legegyszerűbb példánál maradjunk, szinte minden dohányzó ember meglepődik, ha orvosa tudatja vele, hogy tüdeje mennyire beteg. Tudta, hogy ez bekövetkezhet, de mégsem vette komolyan, mintha arra gondolt volna, hogy épp vele nem történik meg. Akik nagyon gyorsan, és sokszor meggondolatlanul közlekednek az autóval, meglepődnek, ha balesetet okoznak, úgy remélték, hogy nem épp akkor és ott történik meg az, amiről elméletileg tudták, hogy megtörténhet. Isten gyermekeiként is így vagyunk, sajnos. Tudjuk, Megváltónk figyelmeztetett arra, hogy az utolsó időben a szeretet sokakban meghidegül, de nagyon csodálkozunk mégis, hogy milyen kevés az igazi, önzetlen szeretet. Készít minket az ÚR arra is, hogy szenvedés, próbatétel lesz az életünkben, ha ez

bekövetkezik, néha nagyon elcsüggedünk, nagy csalódottsággal kiáltunk fel, miért engedted, Istenem? Milyen jó, hogy tudunk imádkozni, s ekkor jön a következő, még nagyobb meglepetés, Isten nem hallgatja meg rögtön az imát, egy ideig eltart a próbatétel. Péter apostol nem csak beszélt arról, hogy örömmel tartjuk a Krisztusért való szenvedést, hanem ő maga is hálát adott, amikor „méltóvá tétetett” arra, hogy Krisztusért szenvedjen. A próbatétel, és az ebben való állhatatosság erősíti hitünket, például szolgál testvéreinknek, dicsőséget szerez URunk Nevének. A próbák ideén is érvényes az ige: örüljétek az Úrban mindenkor.

2014. november 13. – csütörtök

János evangéliuma 15,12: Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.

Sokan megbotránkozunk az ÚR Jézus példázatában szereplő ember magatartásán, akinek nagy adósságát elengedte a hitelező, de ő nem volt hajlandó elengedni adósának a kis tartozást. Amikor felháborodunk ezen a magatartáson, olyanok vagyunk, mint a Nátán példázatát hallgató Dávid király, nem vesszük észre, hogy a történet szereplői mi vagyunk. Annyi mindent kaptunk és kapunk a mi Istenünktől, sokszor emberek közvetítésével is, s meglepéssel nyugtázzuk, hogy gondunkat viseli mennyei Atyánk. Amikor emberek az ÚR Nevében megbocsátják azt, ha valamivel megbántottuk őket, amikor minden ok nélkül tapasztaljuk emberek tiszteletét, sokszor szeretetét, segítő készségét, valljuk be, jólesik, s hálát adunk, mert tudjuk ezek által is Isten munkálkodik. De nekünk ezeket tovább kell adni, s itt kezdődnek sokszor a nehézségek. Elkezdünk magyarázkodni, gyengeségünket, korlátolt lehetőségeinket emlegetjük. Amikor pedig nem is földi, anyagi segítséget kellene nyújtanunk, hanem „csak” valakinek megbocsátani, feltétel és viszonzás elvárása nélkül elfogadni, szeretni embertársainkat, akkor ez nagyon nehéz, mert ilyenek a mai körülmények, mert lelkileg kimerültek vagyunk, mert isteni szeretettel csak Jézus tudott szeretni, mi még emberi szeretettel is ritkán tudunk szeretni.

Jézus Krisztus jól ismerte az ember szívét, sokszor tapasztalta még tanítványai között is az emberi lelkületet, mégis azt kéri követőitől, hogy az Ő szeretetével szeressék egymást. Az a szeretet, amit mi annak nevezünk, és amire esetleg képesek lennénk, az kevés. Ha pedig a jézusi szeretetre van szükségünk, akkor egyértelmű, hogy ezt Ő adhatja, és adni is akarja nekünk. Amikor az Ő szívünkben lakozása nem csak szép fogalom, hanem életünk fölött valóban átveszi az irányítást és az uralmat, akkor az Ő indulata, szeretete is munkálkodik bennünk, és általunk. Ő arra tesz képessé, amire magunktól nem vagyunk azok, az újjászületés, az új szív és új lélek ezt jelenti, ezt hozza az életünkbe. ÚR Jézus, lakozz bennem!

2014. november 14. – péntek

Az apostolok cselekedetei 14,12.14-15: Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő... Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva a sokaság közé futottak, és így kiáltottak: Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjétek meg az élő Istenhez.

Tudjuk, hogy gyermekség, de talán egyszer minden ember eljátszott a gondolattal, ha mi lettünk volna az apostolok helyén, s hozzánk jöttek volna az emberek isteneknek kijáró

tisztelettel, milyen is lett volna? Vagy milyen lehetett az ókori uralkodók élete, akiket isteneknek tartottak, bármit tehettek, tejhatalmuk volt. Ma is van ehhez hasonló ábrándozás, sokan elképzelik, milyen lenne, ha nagyon sok pénzem lenne, vagy olyan hatalmam, mellyel szinte bármit megtehetnék. Az ilyenfajta képzelgés gyermeki, mégis, sokszor az emberek arra töreksenek, hogy olyan tiszteletben részesüljenek, ami nem jár ki nekik. Az apostolok nem mondták azt, hogy mi nem vagyunk istenek, de ha már meggyógyítottuk a sántát, akkor egy kis ajándék jól jönne, a további utazásunkat lehetne vele segíteni, nemes ügyért egy kicsit adakozhattok. Nekik ez eszükbe sem jutott, ők nem magukkal foglalkoztak, nem maguknak szerettek volna a helyzetből valami jót kihozni, hanem újra Istenre mutatnak, Róla prédikálnak, az Istenhez való megtérésre szólítják fel az embereket. Olyan nagy lecke számunkra az alázat, mellyel azt mondja Pál és Barnabás, hogy hozzátok hasonló emberek vagyunk, amikor épp kiderült, hogy olyan csodát cselekedtek, amit senki az ottaniak közül sem megmagyarázni, sem elképzelni, annál kevésbé megtenni nem tudott. Ezzel az apostolok azt hirdetik, hogy ők is olyan emberek, mint azok, akiknek prédikálnak, s nem ők, azaz nem Pál és nem Barnabás gyógyította meg a sántát, hanem Isten, akit szolgálnak, és akihez hívják a Listában élőket is. Nagy, igazi tudósokkal, világhírű művészekkel nem ritkán fordult elő, hogy amikor méltatták munkásságukat, tehetségüket, alkotásaikat, alázattal és nemes egyszerűséggel felfele mutattak, s csak annyit mondtak: nem én, Ő adta. Segíts, Ura, hogy minden helyzetben Rád gondoljak, Neked adjak hálát mindazért, amit általam elvégzel, és Hozzád tudjam hívni mindazokat, akiknek csak átadhatom a Te hívásodat.

2014. november 15. – szombat

Jeremiás próféta könyve 27,5: Nagy hatalmammal és kinyújtott karommal én alkottam meg a földet meg az embereket és az állatokat, amelyek a földön élnek, és annak adom, akinek jónak látom.

Két szinten történnek az események. Az alsó szint az a világ, melyben élünk, amit ismerünk. Itt van egy nép, melyet Isten kiválasztott és elhívott, hogy gondját viselje, megáldja őket, a velük való bánásmódot kívánatossá tegye minden népnek. Ez a nép azonban megfelelkezik Istenéről, idegen isteneket imád, más népek bálványainak mutat be áldozatot. Próféták hirdetik ennek a választott népnek, hogy nem jól cselekszik, hagyja abba az istentelen életmódot, forduljon vissza Istenhez, amíg nem késő. A próféták nem találnak meghallgatást. Azt mondja a választott nép vezetője, hogy baj, veszedelem nem érheti őket, hiszen erős szövetségeseik vannak, s itt nem Istenre gondol, hanem földi hatalmasokra. Ha bárki ellenünk támadna, megvédjük magunkat, országunkat, s még segítséget is van kitől kérjünk és kapjunk. Van azonban egy másik szint is, az Isten szintje. A Mindenható azt mondja, hogy a világot Ő alkotta, s mindaz, amit alkotott, az Ő tulajdona, hatalma van fölötté. Ő teremtette az állatokat, s azok hallgatnak szavára, gondoljunk csak arra, hogyan tudott Noé minden állatból kettőt bevinni a bárkába. Isten alkotta a földet, lakóhelyül a népeknek, s ő szabott határokat, területben is, időben is az embereknek. Ő teremtette az embert, a nemzeteket, s Ő döntötte el, hogy kihív egy népet a többi közül, hogy az Ővé legyen. De arra is hatalma van, hogy más népeket vezessen, irányítson, sőt, most azt az időt hozta el, amikor a választott nép országát idegeneknek adja. Mindezek ott fent, Isten szintjén lettek eldöntve.

Az, hogy mi az alsó szinten mit tartunk lehetségesnek, és mit nem, mit hallunk meg és fogadunk el abból, amit az odafenn valókból közöl velünk Isten, az nem változtat a valóságon, azokon a döntéseken, melyek a felső szinten fogalmazódtak meg. Isten végtelen kegyelme az,

hogy sokszor elmondja itt lenn, hogy mi az Ő akarata, terve, sőt, hajlandó változtatni döntésein, amennyiben mi is változtatunk a Hozzá való viszonyulásunkon. Bármit megtehet, amit jónak lát, mégis szól, figyelmeztet, hív, mert azt tervezte ott fenn, hogy mindent értünk, javunkra fog cselekedni ide lenn. Minden szavadért, mennyei Atyánk, hálát adunk.

2014. november 16. – vasárnap

A jelenések könyve 22,3-4: Az Isten és a Bárány trónja lesz benne: szolgálj imádják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon.

Az igében János azt próbálja megfogalmazni, amit elképzelni is nehéz, nem csak az akkori, hanem a mai ember számára is, az Isten Országát. Mivel embereként csak ezt a világot ismerjük, ezért azt, amit elképzelni sem lehet csak olyan fogalmakkal, képekkel tudjuk leírni, melyek ismertek számunkra. Abban a korban nem is lehetett volna nagyobb, csodálatosabbat elképzelni, mint egy királyi tróntermet, benne az uralkodóval. Mióta az ember elszakadt Istentől, nem láthatja szemtő-szembe a Mindenhatót, de mindig is vágyott erre. Isten országában ez természetes lesz.

Sajnos, a mai modern élet nem csak jót jelent nekünk, hanem azt is elérte, hogy annyira rohan minden ember, olyan sok felé irányítják figyelmünket, hogy kisebbé lett szívünkben a mennyei dicsőség utáni vágy. Időnkét kitölti a mindennapi feladatok sokasága, gondolatainkat alig tudjuk néha összeszedni, annyi felé kell figyelni, és törekvéseink nagy része is a mindennapokra, földiekre néz, nem sok időnk, erőnk marad arra, hogy Isten Országára gondoljunk, oda vágyakozzunk, előre örvendezzünk azon, hogy ott állandó közösségben leszünk teremtő Istenünkkel.

A közelgő adventi időt a készülés idejének is nevezzük, de ezen időben a földi törekvéseink szoktak fokozódni, s a lelki csendességre, lelki készülésre szinte időnk sem, erőnk sem marad. Juttassa eszünkbe Istenünk ebben az időben is, hogy nem jó arány az, ha másfél hónapot készülünk két napos ünneplésre, s ez a készülés is a földi előkészületeket jelenti, az örökkévalóságra pedig másfél hónap alatt nem készülünk összesen két napot. Ragyogjon fel lelki szemeink előtt az a dicsőség, amit nekünk készített az ÚR.

2014. november 17. – hétfő

János evangéliuma 4,34-35: Jézus ezt mondta nekik: Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját. Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra.

A jól ismert igék mellett is érdemes megállni, újra átgondolni azok üzenetét, kérni, hogy az ÚR mutassa meg, ezek által mit üzen, miben akar megerősíteni.

Nem csak kenyérral él az ember, hirdette Jézus s ebből arra következtetünk, hogy mennyei kenyérré, lelki táplálékra van szüksége a lelkünknek, ez a táplálék pedig az ige, a csendesség, Isten közössége, áldása. Megváltónk arra tanít, hogy valamennyiszer Istennek engedelmeskedve munkálkodunk, hirdetjük az ígét, vigasztalunk, bátorítunk, Istenhez hívjuk az embereket, ez táplál, erősít minket.

A második üzenet pedig az, hogy a mezők készen állnak az aratásra. A tanítványok élete Jézus mellett csodálatos volt. Az ÚR vezette őket, Jézus tanítását hallhatták naponta, csodáit látták,

nekik nem sok felelősségük volt. A tanuló csak figyel, tanul, de nem kell döntéseket hozzon, nincs igazán sok kihívás életében. Jézus azért készíti a tanítványokat, mert Ő már nem sokáig lesz velük. Emeljétek fel szemeteket, lássátok meg, milyen sok feladat vár rátok, vegyétek észre azt, ahogy egyik énekünk mondja, hogy *millióknak lelke megkötözve*. Isten gyermeke látja a sok tennivalót, s az Úrtól kér világosságot, hogy megértse, mi az ő feladata, s erőt, bölcsességet, hogy azt el is végezhesse. A közelgő adventi időben nekünk is szól a felszólítás, emeljük fel szemeinket, vagy, ahogy az előbb idézett ének fogalmaz: *légy örömmondó, békekövet, hirdesd a Szabadító elközelgetett*.

2014. november 18. – kedd

Jób könyve 3,20-21: Miért is ad a nyomorultnak világosságot, és életet annak, aki megkeseredett, akik várják a halált, de hiába, pedig jobban keresik, mint a rejtett kincset.

Ismerek ilyen embereket, voltam ebben az állapotban, ismerem a válaszok nagy részét, próbálom kinyitni a szívem, hogy megértsem, mit üzen az ige ma, nekem.

Sokan kérdezik azt, hogy miért is élnek. Főleg, de nem kizárólag olyanok, akik idős kort értek meg, meghaltak szeretteik, ők pedig erőtlenséggel, sokszor betegen, nem kis szenvedés közepette kérik szenvedéseik megrövidülését, földi életük végét. A bibliai korban, és még évszázadokon keresztül az istenfélő embereknek nem jutott eszébe az, hogy önnön kezükkel rövidítsék meg ezt a szenvedést, hanem csak Istenhez fordultak szívük keserűségével, Tőle kérték a szenvedésből való megváltást.

Talán minden ember volt már abban a lelki mélységben, amikor felkiáltott, nem is érdemes élnem, nincs semmi értelme tovább hordozni a kilátástalan nyomorúságot. Ha másoktól halljuk ezeket, együtt érzünk, segíteni, tanácsolni próbáljuk őket. Amikor magunk vagyunk kilátástalan helyzetben, úgy gondoljuk, semmilyen tanács, segítség nem elég, Jóbbal mondjuk, miért is élek.

Istenfélő ember ilyenkor leggyakrabban bevallja, hogy nem érti a helyzetet, de abban bizonyos, hogy semmi nem véletlen, Isten a mélységben is ott van velünk, s neki célja van azzal, hogy még élünk. Lehet, hogy már csak imádkozni tudunk, s ezzel mutatunk példát másoknak, vagy az ÚR a körülöttünk levők szolgálatkészségét vizsgálja nem tudjuk, de az bizonyos, hogy nem az Ő tudta nélkül történik az, ami nekünk fájdalmas. Ezt az elméleti tudást próbáljuk, több-kevesebb sikerrel, a nyomorúságban önmagunknak is elmondani, saját magunkat ezek felől meggyőzni.

Nem maradhat el ugyanakkor a nyitott szív, az imádkozó őszinteség. Istennek elmondhatom mindazt, ami szívemben van, de ugyanakkor Tőle kérek világosságot, útmutatást, megerősítést, s igyekszem nyitott szívvel figyelni, megérteni és befogadni az Ő üzenetét, még a nehéz helyzetekben is. Bárcsak hittel, teljes meggyőződéssel tudnám, tudnánk mondani: legyen meg a Te akaratod.

2014. november 19. – szerda

Máté evangéliuma 4,17: Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjétek meg, mert elközelített a mennyek országa!

Az egyházban, az istenfélő emberek között ez az egyik legismertebb és leggyakrabban elhangzó felszólítás. Már az Ószövetség idején ezzel az üzenettel küldte Isten a prófétákat

népéhez, hirdelve, hogy Ő nem gyönyörködik a bűnös halálában, az Isten akarata az, hogy a választott nép tagjai a bűnös útról visszaforduljanak Hozzá, s Ő könyörüljön rajtuk, életet ajándékozzon nekik. Ezt hirdeti Keresztelő János, ezzel kezdi földi munkásságát Jézus Krisztus is. Ez volt az üzenet az első pünkösdkor, s számtalanszor ismétlődik az apostolok leveleiben, és az egyház történelmének közel két évezrede alatt.

A jól ismert üzenet két apró részletét említsük meg a mai alkalommal. Az egyik az, hogy a megtérés a Szentírásban mindig Istenhez fordulást jelentett, s nem azt, hogy most önerőből változni fog az ember, s még kevésbé azt, hogy valamilyen vallásos csoporthoz csatlakozik. Nagyon leegyszerűsítve azt mondja az igében Isten, hogy nézzetek Rám. Ameddig csak önmagatokra, a környezetre, a földi értékekre néztek, távolodtok Tőlem, s egyre távolabb lesztek az üdvösségtől is. Nézzetek Rám, forduljatok felém, mondja Isten. Aki ezt megteszi, rögtön megérzi Isten szeretetét, felfedezi a maga elveszett voltát, s tovább fogja kérdezni Istent, mint a pünkösdgyülekezet: mit tegyünk?

A másik észrevétel ezzel az igével kapcsolatban az, hogy Jézus Krisztus a mennyek országáról beszél, amikor megtérésre szólítja fel az embereket. Tudjuk azt, hogy azóta közel kétezer év telt el, mondják is sokan, hogy miként lehetett közel, ha azóta ilyen sok idő telt el. Az ÚR itt nem arról beszélt, hogy mennyi idő múlva jön el a világ vége, hanem arról, hogy megérkezett és minden emberhez közel került az Isten országa az Ő személyében. A mennyek országát az tapasztalja meg, aki Krisztussal él, mert annak az embernek az életében Isten akarata valósul meg. Krisztus az Ő áldozatával megfizette bűneinket, s minket alkalmassá tett az Istennel való közösségre, s ez a közösség már a mennyek országának kezdetét jelenti. Ma számodra is elközéltett a mennyek országa.

2014. november 20. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 2,17: Te magad okoztad ezt magadnak, mert elhagytad Istenedet, az Urat, amikor a helyes úton akart vezetni.

A mai diplomácia és a lélektan jelen állása azt tanítják, hogy ha valaki bajba kerül saját hibájából, annak elég a maga nyomorúsága, ne említsük neki tévedését, helytelen döntéseiről ne beszéljünk, legyünk elfogadóak, megértőek, s mondjuk azt, hogy minden jóra fordul majd, nincs semmi baj. Ha ezek ellenére, valaki ma arról beszél, hogy mi vezetett egy problémához, nyomorúsághoz, akkor az legtöbbször az ellenzék, versenytárs, s nem segítség szándékával szólal meg, hanem még mélyebbre süllyesztené a már amúgy is szenvedőt. Talán ezeknek a magatartásoknak is tudható be az, hogy aki önhibájából bajba kerül, de a bajban szerettei elhallgatják hibáit, ellenségei pedig felnagyítják azokat, az ilyen ember tehát nem találja meg a gyógyulás útját. Két úton indul el az ilyen ember, az egyikben szeretteire hallgat, nem foglalkozik azzal, ami helytelen volt, s így nem is tanul abból, nem is gyógyulnak sebei, s ha másnak is kárt okozott, azzal sem foglalkozik. Vagy a másik utat válassza, ellenfeleinek kimagyarázza magát, s ha lehet, még igazolja is tetteit, esetleg egy hosszú, s legtöbbször értelmetlen csatározást kezd azokkal.

Isten igéje nem mai irányzatokat követ, hanem őszintén kimondja a baj okát, majd mindig felmutatja a megoldást is. Amikor Isten az Ő népének bűneiről beszél, s arról a nyomorúságról, amit maguknak okoztak azzal, hogy elhagyták az Urat, ebben nincs káröröm, nem csak azért mondja ezeket Isten, ahogyan sokszor mi emberek, hogy önmagunkat igazoljuk. Tőle ezek a mondatok nem úgy hangzanak, hogy „megmondtam én, most aztán szenvedj, ha nem hallgattál rám”. Ez a lelkület soha nem érezhető az ÚR szavaiban. Sokkal inkább az, hogy Ő

szeretné, ha népe tanulna a történetekből, ha nem ismételné meg a múlt hibáit, ha elmondaná a következő nemzedéknek is, hogy hova vezet az engedetlenség. A sorok között Isten szomorúságát, fájalmát érezzük, népének szenvedése miatt. Ráadásul Isten nem csak tétlen szemlélője mindannak, ami velük történik, hanem a szabadulás útját is készíti, prófétái által ezt is hirdeti, s a legmegfelelőbb pillanatban fogja elhozni a szabadulást. Az Ő nagy kegyelme, hogy múltunk ellenére ismételten a helyes úton akar vezetni minket. *Útaid, URam, mutasd meg.*

2014. november 21. – péntek

János első levele 5,18: Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született, az megőrzi önmagát, és a gonosz meg sem érinti.

Első olvasásra azt gondolhatnánk, hogy értjük az üzenetet. Talán hallottunk is magyarázatot az ígéről, melyben főleg arról próbált meggyőzni minket az igehirdető, hogy mi is újjászületett életű emberek kell legyünk, akik nem vétkezhetünk. Távoloról sem áll szándékomban, hogy ezzel az üzenettel vitatkozzam, sőt, ha lehetne, még megerősíteném azt. Mindazonáltal amikor próbálok őszintén elmélni az ígéről, és annak igazságát, érvényét, hatását személyes életemre nézve is vizsgálom, egyre több kérdés merül fel bennem.

Tudjuk, hogy Istentől születünk, hangsúlyozza többször Pál apostol, írja itt János is, aki hozzá teszi, hogy aki pedig Istentől született, az nem vétkezik. Van ilyen ember a földön, élt valaha, Megváltókon kívül bárki, aki ne vétkezett volna? Ha pedig azt látom, első sorban a magam életében, hogy nem sikerül szent, tiszta, feddhetetlen életet élnem, akkor meg kell kérdőjeleznem az újjászületésem? Talán nem is vagyok Isten gyermeke, mert ismételten elbukom, gyarlóan bűnt követek el? Annyira szent életem nincs, s nem is ismerem olyat, akihez a gonosz ne is merne közelíteni, egyedül Megváltónk volt az, Akitől menekültek a tisztátalan lelkek. El kell tehát keserednem, esetleg adjam fel a továbbiakban a szentségre, tiszta életre való törekvést, hiszen úgy sem fog az a földi életben sikerülni?

Ismét csak nagyon leegyszerűsítve azt kell mondanunk, hogy az ige nem elbátortalanít, hanem megerősít. Mi bűnben, romlott emberi természettel születünk, arra alkalmatlanok voltunk, hogy Isten akarata szerint éljünk. Isten viszont még születésünk előtt eldöntötte, hogy elhív, megszentel minket, megajándékoz egy új, Tőle származó természettel. Így földi életünk idejére a romlott, bűnös természet mellé, amit nem tudunk levetkőzni a földön, kapunk egy szent, isteni természetet a Lélek által. Ez a természet, vagy ugyancsak bibliai szóval ez az új ember nem vétkezik, hanem mindenkor Krisztus szerint él. Földi testből való távozásunkkor a földi természetet nem visszük magunkkal, hanem Isten országában olyanok leszünk, mint Krisztus, tiszták, szentek. Azért jelent bátorítást ez az ige, mert arra hívja Isten gyermekeit, hogy, újra bibliai kifejezéssel, öldököljék meg a bűnös természetet, azaz ne hallgassanak arra, ne az vezesse az életüket. Ha az újjászületett embert mindig, mindenben az ÚR benne lakozó Lelke vezeti, akkor nem vétkezik. *Segélj, hát, URam, éltetem, csak tenéked szenteljem.*

2014. november 22. – szombat

A zsoltárok könyve 28,1: Téged hívlak, Uram, kősziklám, ne fordulj el tőlem némán!

Szinte minden emberrel megtörtént, hogy kisebb-nagyobb segítségre szorulva olyan személytől kérte és várta azt, aki tudott volna segíteni, de nem tette. Sokszor hivatalok nem is válaszolnak a segítséget kérők leveleinkre, beadványainkra. Vannak emberek, akiknek

hatalmuk van dönteni, egyszerűbben szólva kezükben van a megoldás, de megközelíthetetlenek, egyszerű ember nem is jut el oda, hogy találkozzon velük, feltárhassa helyzetét. Az is megtörténik sokunkkal, hogy visszautasítanak, akár úgy, hogy szemünkbe mondják, hogy nem segítenek, akár úgy, hogy elfordulnak, magunkra hagynak bajainkkal együtt, mintha nem is léteznénk számukra.

Isten az igében nagyon sokszor és sokféleképpen biztat arra, hogy Hozzá forduljunk, Tőle kérjünk, mert Ő hallja kiáltásunka, meghallgatja kéréseinket. És most nem valamilyen nagy földi kincs kérésére, evilági nagy ajándéokra gondolunk, hanem arra, amikor segítségért kiáltunk Hozzá, nagy nyomorúság idején. Dávid azt kéri, hogy az ÚR ne forduljon el tőle. Ha emberek elfordulnak, az szomorú ugyan, de szinte mindig van még valamilyen lehetőség tovább menni, máshoz fordulni, mástól kérni a segítséget. Ha Isten fordulna el tőlünk, akkor az sem érne semmit, ha minden ember segíteni akarna. Az ÚR az egyetlen hatalmas, örök Isten, ha Ő nincs velünk, az egész világ megnyerhető ugyan, annak semmi haszna. Mi abban bízunk, hogy Isten nem csak Mózesnek és Józsuénak ígérte, hanem nekünk is azt, hogy *nem hagylak el, sem el nem távozom tőled*. Megváltónk szavai is ebben erősítenek minket, hiszen Ő mondta: *aki Hozzá jön, semmiképpen ki nem vetem*. Ezzel a bizalommal imádkozunk ma is, ezzel a meggyőződéssel hívjuk segítségül az ÚR Nevét.

2014. november 23. – vasárnap

A jelenések könyve 1,17-18: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.

Jézus az első és Ő az utolsó. Első, mert ott volt már a világ alapításánál, mindenek Általa keletkeztek. Utolsó, mert ott lesz, amikor a jelen világ elmúlik, s Ő hozza el az új eget és az új földet, amire az igében ígéretet tett. Ő a keresztyén ember életében is az első és az utolsó. Vele kezdődik az újjászületett ember élete, az, amit Isten is életnek nevez. És Benne teljesedik ki ez az élet, amikor a földinek vége lesz, s a dicsőséges és örökkévaló elkezdődik. Az egyháznak is Jézus az alfája és az ómegája, hiszen Ő a feje az egyháznak, Ő hozta azt létre, és Ő irányítja. Tőle, Jézus Krisztustól indul ki az egyházban a vezetés, de a cél is Krisztus, Feléje tart a hívők serege, Hozzá hívogatják mindazokat, akik még nem követői. Mindez nem jelenti azt, hogy Krisztus ott volt az elején a teremtésnek, ott van, amikor valaki elfogadja a kegyelmet, és Ő indította útjára az egyházat, majd mindezek végén újra megjelenik, de közben távol lenne. Mielőtt felment a mennybe, azt mondta az övéinek, hogy velük lesz minden nap, a világ végezetéig. Mindezt röviden talán így lehetne összefoglalni: Tőle, Vele, Hozzá. Aki ezt tudja, elfogadja, az többé nem fél. Ne félj, mert Jézus a kezdet, Jézus van veled, Jézus a cél.

2014. november 24. – hétfő

A prédikátor könyve 3,14: Rájöttem, hogy mindaz, amit Isten tesz, örökké megmarad; nincs ahhoz hozzátenni való, és nincs belőle elvenni való.

Amit Isten tesz, az tökéletes. Ez így elég kegyesen, templomosan hangzik. Vannak, akik azért mondják, illetve azért fogadják el, mert kegyesnek, vallásosnak akarnak tűnni. Az elmélet azonban nem mindig találkozik a gyakorlattal. A templomban valljuk, hogy sem hozzátenni, sem elvenni nem kell abból, amit Isten tesz, aztán a hétköznapiakban sokféleképpen megcáfoljuk ezt. Kezdve a testünktől, kinézésünktől, amit sokan igyekeznek megváltoztatni,

egészen az üdvösségig, amihez Krisztus áldozata tökéletes, de néhány jó tett, imádság, templomlátogatás azért jól jöhet még. Nagyon fontos hinni Istenben, az Ő szent Fiában, hiszen ez által a hit által van üdvösségünk. Fontos elhinni mindazt, amit az ÚR ígér, hinni az Ő gondviselésében, tetteiben. De ez a hit ne csak szavakból álljon, ne jelentsen valamiféle vallásos bizsergést, áhítatos képzelgést, hanem ez a hit legyen belső meggyőződés, bizonyosság, aminek látható következményei vannak a mindennapi életben. A prédikátor nem azt mondja, hogy elhiszem azt, hogy Isten mindent jól tesz, hanem ő rájött, megbizonyosodott, tapasztalta a maga életében, látta másoknál is, hogy Isten tettei tökéletesek. Nyilvánvaló, hogy hisz Istenben, elhiszi, hogy Isten tettei tökéletesek, ez a hite viszont kihatással van az életére, mert amire rájött, azt már alkalmazza is. Isten gyermeke nem csak hirdeti, hogy nincs ahhoz hozzátenni való, és nincs belőle elvenni való, hanem ő maga sem akar hozzátenni, sem elvenni abból, amit Isten tesz.

2014. november 25. – kedd

Jeremiás siralmi 1,20: Nézd, Uram, milyen nyomorult vagyok! Háborog a bensőm, vergődik bennem a szívem, mert nagyon engedetlen voltam.

Két ifjúkori emléket idéz fel bennem ez az ige. Tizenéves korom közepe táján, egy nagyon jó barátom mondta, hogy megváltozott a kedvenc éneke, s az akkori énekeskönyvből az új kedvence számát mondta el. Hazaérve kikerestem az éneket, s nem túlzás, évekig kísért az a bűnbánati ének, melynek első sora így hangzik: *én Istenem, sok s nagy bűnöm lelkeket szorongatja.* Szinte fizikailag éreztem, hogy szorongat mindaz, ami Isten akaratával ellenkezik. Gyakori önvizsgálatot és sok bűnbocsánatért esedező imát váltott ki ez az ének. A másik ugyancsak nagy intenzitású élmény fiatalok egy csoportjával való közös utazáshoz köthető, nyolc személyes vonatfülkébe tízen is beszorultunk, az ajtót betettük és keresztyén énekeket énekelünk. Akkor valaki elkezdte, s láthatóan rajtam kívül mindenki ismerte, mert énekelte azt az éneket, melynek refrénje így szól: *szánj meg óh, bár bűnöm mint a tenger ... im előtted áll egy bűnös ember, szánj meg óh, bár méltó nem vagyok.* Egyértelművé, világossá lett számomra egy pillanat alatt, hogy ez az ének rólam szól. Az énekben az volt, hogy Isten előtt áll a bűnös, én a vonatfülkében ültem, de lelkiekben a porban hevertem, összetörten, s alig tudtam magamon uralkodni, hogy hangos zokogásba ne kezdjek. Úgy gondolom, hogy a bűnbánatról, arról a szenvedésről, melyből Jeremiás Istenhez kiált, nem szükséges hosszas elméleteket megfogalmazni, s nem is lehet arról hitelesen beszélni mindaddig, míg a magunk életében is nem éljük át azt a lelki gyötrelmet, melyről a próféta szól. Isten tudja, hogy mikor, hogyan, mi által váltja ki az életünkben ezt a felismerést, hogy engedetlen voltam, s ezért most nagyon nyomorult vagyok. Jeremiás füstölgő romok felett mondta el ezt az imát, de el lehet ide jutni külső rendezett körülmények ellenére is. A fontos az, hogy Isten elé kell mindezt vinni, Neki mondta a próféta, Neki mondjuk mi is: nézd, URam!

2014. november 26. – szerda

A bírák könyve 6,17: Ha elnyertem jóindulatodat, adj nekem egy jelet, hogy valóban te vagy az, aki velem beszél!

Sokszor szerettem volna én is égi jelt, hogy jól dönthessek, de nem kaptam természetfölötti jelenség általi útmutatást. Az is előfordult, hogy már előre eldöntöttem valamit, de szerettem

volna Istentől igazolást kapni döntésemre. Azt sem tagadhatom, hogy megtörtént, hogy az Úrtól szerettem volna jelt, útmutatást, de előre tudtam, hogy melyik úton indulok, s ha egy angyal emésztette volna meg tűzzel azt, ami előttem van, jelként, akkor sem vagyok egészen biztos abban, hogy megváltozott volna döntésem. Mindezt ma már szégyenkezve, bűnbánattal látom.

Jézus Krisztus nem adott semmiféle jelt, s nem tett csodát, sőt, még meg sem szólalt Heródes előtt, aki vágyott arra hogy valami rendkívülit lásson. A jelt, csodát kérőknek pedig azt mondta, hogy Ő maga a jel, nincs más, szó szerint „Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele. Mert amiképpen Jónás jel volt a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek.” A zsidókhöz írt levél pedig azzal kezdődik, hogy Isten régen sokféleképpen szólt, de ezekben az időkben Fia által szól hozzánk.

Az ószövetségi időben a jelek igazolták azt, hogy valaki Istentől jött, ezért hiteles az, amit mond. Ma nem kell ahhoz külső jel, hogy eldöntsük, Isten üzenete vagy emberi gondolat az, amit valaki közöl, hiszen kezünkben a „mérce”, a Biblia, lelkünkben pedig ott van az a Lélek, Akit Isten Fia küldött, hogy vezessen és eszünkbe juttassa az Ő akaratát.

Mindez nem jelenti azt, hogy Isten ne adna az övéinek jeleket, melyek által útba igazítson. Ha egy egyszerű példát említhetek, kezünkben a térkép, mely mutatja, hova kell eljussunk, milyen úton, ez a térkép a Biblia. Azért az út mellett lehetnek még útjelző táblák, melyek figyelmeztetnek, hogy ezen a szakaszon csak lassan lehet haladni, vagy itt egy lezárt szakasz van, ide nem kell behajtani, a másik úton menj tovább. Ilyen jel lehet egy szó, egy ige, ének, külső történés, bármi. Mégis, ma nem jeleket kérünk, hanem az Isten Szavát igyekszünk helyesen érteni, az abban kijelentett isteni akaratnak törekszünk engedelmeskedni.

2014. november 27. – csütörtök

A királyok első könyve 3,5.9: Akkor éjjel megjelent Gibeóban az Úr Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! Adj azért a te szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között.

Pár hete vallásórán, 6-10 éves gyermekek között volt szó erről a történetről. Bevezetőben, még a történet előtt azt kérdeztem a gyermekektől, próbáljanak a mai napra visszagondolni, s mondják el, ma kellett-e valamilyen döntést hozni, valamit választani? Pici gondolkodás után minden gyermek azt válaszolta, hogy nem. Lehet, hogy mi is azt válaszolnánk. Utána kicsit beszélgettünk, s kiderült, hogy sok döntést hoztak meg, nem utolsó sorban azt is el lehetett dönteni, hogy a vallásórát válasszák, vagy esetleg egyet fociznak, vagy tévéznek.

Mi felnőttek is azt gondoljuk néha, hogy választani az életben ritkán kell, pár-évente választunk vezetőket, aztán élettársat, munkahelyet kell választani, esetleg azt, hogy évente hol töltjük a szabadságot, meg talán, amikor valamilyen értékesebb tárgyat vásárolunk.

Az ige azt mondja, hogy a mi ellenségünk szerte jár, mindig készen áll megkísérteni Isten gyermekeit, épp ezért, ébersége int sok helyen az Írás.

Salamon tudja, hogy neki is választani kell, de nem csak tízévente, hogy induljon hadviselésbe, vagy sem, hanem naponta. Ahhoz, hogy jól döntsön, tisztánlátásra van szüksége, arra, hogy helyesen ítélje meg, hogy mi a jó és mi nem.

Két fontos dolgot azért tud az ifjú Salamon: a tiszta értelmet Isten adja, s ahhoz, hogy ez Tőle eljusson a halandó emberhez, engedelmes szívre, azaz Istennek alárendelt akaratra van szüksége.

Az említett vallásórán a gyermekekkel arra is szántunk pár percet, hogy elmondhassák, ők mit kértek volna Istentől. Nem lenne értelmetlen foglalkozás, ha ezeket mi is végig gondolnánk, mit szoktunk Istentől kérni, mennyire feltételezzük, hogy mi jól látjuk a dolgokat, avagy mennyire rendeljük alá értékrendünket is akaratunkat is Isten vezetésének.

2014. november 28. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 11,29: Megbánhatatlanok az Isten ajándékai és az ő elhívása.

Úgy értem az igét, hogy amit Isten nekünk ajándékoz, azt nem vonja vissza, akit elhívott, azt többé nem veti el magától. Tudom, itt szoktak jönni az emberi kifogások, az emberi gondolkodás szülte kérdések. Ha valaki nem él rendeltetészerűen azzal, amit Istentől kapott, Isten azt sem bánja, nem veszi vissza ajándékait? Ha valaki nem él istenfélő életet, akkor sem baj, mert Ő elhívta? S mi van azokkal, akikről azt írja az apostol, hogy kiestek a kegyelemből? A tükör általi homályos látással bizonyos kérdésekre tudunk válaszolni, másokra részleges választ adhatunk, és alázattal kell elismerjünk, hogy vannak kérdések, melyekre nem ismerjük a választ. Két megjegyzést azért tehetünk, egyiket ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban, a másikat az ígéhez.

Az első, amit kérdéseinkkel kapcsolatosan meg kell vizsgáljunk az, hogy ezek a kérdések milyen okból tevődnek fel, mi az eredetük, mi a céljuk, szükségesek és építőek-e? Ahogy a jól ismert példa szerint teljesen értelmetlen, sőt, szinte vétkes dolog azt kérdezni, hogy Isten teremthet-e akkora követ, amit maga sem tud megemelni, úgy saját kérdéseink jó része sem hitből fakadó kérdés. Inkább emberi logikán alapuló, néha Isten ellen lázadó, vagy Őt megkérdőjelezni akaró lelkület váltja ki ezeket. Sok kérdésre van válasz a Bibliában, csak nem akarjuk tudomásul venni, másoknál pedig arra az alázatra kellene jussunk, hogy a titkok az Istenéi, a kijelentett dolgok a mieink, ezek nekünk elégségesek.

Az ige csak a kérdéseket váltja ki bennünk? Akkor nem hallottuk meg az üzenetet. Hiszen csodálatos ígéretet fogalmaz meg itt az apostol által Isten, arról, hogy az ÚR hogyan bánik velünk. Milyen nagy kegyelem az, hogy noha gyarló emberek vagyunk, néha megbántjuk Istent, nem megfelelően élünk ajándékaival, sőt, néha hiábavaló, téves utakra is tévedezünk, Ő újra vissza hív, visszavár, mert az Övéi vagyunk. Bánkódik vétkeink miatt, de nem bánja meg elhívását, nem adja fel az értünk folytatott törekvését, Ő munkálkodik azért, hogy vissza találjunk Hozzá. Adja meg Istenünk, hogy igéjét olvasva ne a magunk gondolatait, kérdéseinket tartsuk rögtön fontosnak, hanem halljuk meg az Ő üzenetét, örvendezzünk annak, adjunk hálát a mi kegyelmes Istenünknek.

2014. november 29. – szombat

A királyok második könyve 19,30: Akik megmenekülnek és megmaradnak Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn.

Megvallom, erre a gyönyörű képre még nem gondoltam, noha egészen nyilvánvaló, de valahogy nem állt össze így bennem, most pedig csodálom, gyönyörködöm benne. A fa egyszerre növekszik két irányba, s ez a kettő szorosan összefügg egymással. Ahogy egyre

növekedik és erősödik a gyökere, úgy lesz egy nagyobb a lombja, s több, nagyobb, szebb gyümölcsöt fog teremni. Ha valamilyen oknál fogva sérül a gyökér, meglátszik az a gyümölcsstermésen is. Valahogy mi sokszor a gyümölcsöt, az eredményt keressük, nem is fontos néha, hogy miként jutott el a növény, vagy az ember, a közösség az eredményhez. Azt szeretnénk, hogy ne kelljen foglalkozni a gyökerekkel, csak a végtermék legyen meg.

A választott nép életében többször is azt gondolhatták azok, akik látták nyomorúságukat, hogy végképp elvesztek. Történészek, kutatók a megmondói, hogy például Egyiptomban hány nép veszett oda, akár úgy, hogy teljesen kipusztultak, akár azért, mert teljesen beolvadtak az egyiptomiakkal. Ugyanez érvényes arra az időre is, amikor Assíria uralkodott az akkori ismert világ nagy része fölött, de a görög vagy római uralom idejére is. Amikor Néró idején a zsidók szétszóródtak, sokan ennek a népnek végső pusztulását jósolták. Isten azonban mást gondolt.

Az ige a babiloni fogság idején üzen, de érvényes a többi időre is. Isten megengedi a szenvedést, elpusztul az ország, fogságba megy a nép java, kevesen maradnak otthon, a betegek, idősek, azok, akik felől nincs nagy reménység. Többször beszél arról is az ige, hogy a maradék kihajt, a kis maradékból Isten ismét népet támaszt magának. Mégpedig úgy, hogy a maradék növekedni kezd. Lassan, évről évre, láthatóan erősödik a szára, növekedik a lombozata, már virágot hajt, gyümölcsöt is terem. Mindez úgy lehetséges, hogy maga a Mindenható gondoskodik a láthatatlan növekedésről is, arról, hogy a gyökér erősödjön, növekedjen, megfelelően táplálja mindazt, ami a felszínen látható.

Ma mesterséges eszközökkel szokás serkenteni a növekedést, mutatós, de sokszor értéktelen, tartalmatlan eredményre törekszenek sokan. Az ÚR munkálkodjon életünkben, sokszor csak maradéknak számító kicsiny közösségeinkben, hogy Krisztusba gyökerezve tudjunk növekedni, erősödni, gyümölcsözővé lenni.

2014. november 30. – adventvasárnap

Ézsaiás próféta könyve 40,13: Ki irányította az Úr lelkét, ki volt tanácsadója, aki oktatta?

Azt tanították az iskolában, aztán magunk is felfedeztük, hogy minél többet ismerünk meg a világból, annál jobban megértjük, milyen keveset tudunk róla. Istennel ez még inkább így van, nem is csak egy síkon. Minél többet ismerek meg ebből a teremtett világból, annál inkább csodálom az Alkotót, Aki mindezt elgondolta és megteremtette, fenntartja és igazgatja. Ugyanakkor Őt nem csak a teremtettség nagyságából és nagyszerűségéből ismerem meg, hanem abból is, ahogyan bánik az övéivel, velem is. Naponta tapasztalom gondviselését, áldását, minél inkább engedelmeskedem akaratának, annál közelebb kerülök Hozzá, s még inkább csodálom Őt. Csodálatos a mi Istenünk, és abban a legcsodálatosabb, hogy engem, porszemet, vagy, ahogy a reformátor fogalmaz, *minket kik föld pora, s hitvány férgek vagyunk, arra méltóztat, hogy fiainak hívassunk, s Ő mi Atyánknak.* Ez a csodálatos, hatalmas Isten a mi Atyánk, ezt elgondolni is nagyszerű. Hálát adok, URam, hogy Krisztusért fiadnak fogadtál, Téged csodállak, imádlak, magasztallak mindazért, Aki vagy, mindazért, amit cselekszel.